

To vše přináším jako svou nepatrnou oběť spolu s Pannou Marií, Matkou našeho Pána a Matkou církve, zvláště na úmysly, které nám předkládá Svätý otec a naši biskupové pro tento měsíc:

Úmysl všeobecný: Aby křesťanské rodiny s láskou vítaly každé dítě a aby obklopile láskou přestárlé a nemocné.

Úmysl misijní: Aby věřící pochopili, že stálý dialog mezi náboženstvími a zakořenění evangelia do místních kultur pomáhají k evangelizaci národů.

Úmysl národní: Aby uskutečňování myšlenek plenárního sněmu vlilo všem věřícím do srdcí nové nadšení k životu z víry.

Úmysl farní: Aby úcta k Nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu přinášela u každého z nás ovoce upřímné lásky k bližnímu.

* * *

Bůh nás stvořil,
abychom světu přinesli radost
a útěchu,
abychom mohli milovat své bližní,
abychom mohli milovat Boha.
(*Matka Tereza*)

* * *

Z FARNÍ MATRIKY :

Do společenství víry jsme
skrze svátost křtu v měsíci květnu přijali:

Dorotu Ambrúzovou Sehradice
Jakuba Jiřího Kozubíka Dolní Lhota

* * *

V měsíci květnu 2006 z naší farnosti
odešla na věčnost a byla pohřbena:

3. května:
Bohumila Heinzová 83 let
Sehradice 131

* * *

MILOSRDENSTVÍ Z TROJICE

Milosrdenství Páně
budu opěvovat navěky
před veškerým jeho lidem,
vždyť je největší vlastností Boha
a pro nás ustavičným divem.

Tryskáš z Boží trojičnosti,
avšak z jediného laskavkého lůna,
až zmizí opona,
ukáže se plně v duši milosrdenství Páně

Z pramene tvého milosrdenství, Pane,
prýští všechen život a štěstí,

proto všechno stvoření a tvorové,
zpívejte s úžasem píseň milosrdenství.

Nitro Božího milosrdenství
otevřené pro nás,
Ježíšovým životem na kříži rozpjatým;
nemáš pochybovat, ani si zoufat hříšníku,
ale důvěřovat v milosrdenství,
neboť i ty se můžeš stát svatým.

Dva prameny jako paprsky vytryskly
v Srdci Ježíšově,
ne pro anděly, cherubíny a serafy,
ale ke spáse hříšnickově.

S.M. Faustyna Kowalská

* * *

ZE ŽIVOTA KNĚZE: POCHVALA

Vidět Řím je touhou snad všech věřících. A samozřejmě také všech milovníků umění. Trvalo mi velmi dlouho, téměř na stará kolena, než jsem se tam poprvé dostal. Řím jsem navštívil s jednou výpravou, v níž bylo mnoho řeholních sestřiček. Ty mladší byly asi v mém věku a stejně jako já byly všechny šťastné, že mohly navštívit toto překrásné město. Byli jsme ubytováni v tamním Velehradě, sestřičky měly zajištěn nocleh v několika římských klášterech. Ráno jsme se zase všichni sešli u autobusu, abychom projeli věčné město a navštívili významné chrámy a památky. Byl krásný slunný den. Vyjeli jsme brzy, asi kolem sedmé hodiny ranní. V ulicích Říma je mnoho nádherných chrámů a my jsme tenkrát nevynechali snad jediný, který byl při cestě. Určitě bych je však dnes již nedokázal všechny vyjmenovat. Náš průvodce, kněz, nás bez známky únavy vodil od kostela ke kostelu. V krásném chrámu Al Jesu nás upozornil na hrob sv. Ignáce z Loyoly a na ostatky sv. Františka Xaverského, mého patrona. Sestřičky i my všichni jsme byli zpočátku velmi čilí, ale můj zájem se s přibývajícimi hodinami umenšoval a já jsem už nebyl tak dychtivý vidět další a další chrámy. Potřeboval jsem totiž na záchod. Bylo po desáté hodině, ještě se to dalo vydržet. Ale jen do doby, než nám průvodce sdělil, že nás ještě povede do jezuitské budovy, kde jsou památky na sv. Ignáce. V tom momentě jsem již z pochopitelných důvodů neměl žádný takový zájem, i kdyby se jednalo o sítě vyzdobené nejdražším kovem. A tak namísto soustředěného prohlížení chrámu jsem začal hledat onu potřebnou místnost, která mi v té chvíli připadala mnohem důležitější. Po chvíli pátrání jsem měl štěstí, narazil jsem totiž na pana kostelníka. Když jsem se jej zeptal na záchod, neporozuměl mi, ale ukázal mi papírek a podal tužku. V rychlosti jsem napsal dvě písmena WC a zjasnil svou tvář, když mi rukou ukázal směr: Byly tam dvě toalety vedle sebe. Byla to pro mne osvobozující chvíle. Vrátil jsem se potom odtamtud nazpět do chrámové lodi, a protože jsem si nemohl nechat tak důležitou informaci jen pro sebe, přerušil jsem průvodcům nadšený výklad a pověděl jsem ostatním o svém velkém objevu. Oznamoval jsem jim to s takovou radostí, jako bych jim sděloval nalezení pokladu. Sotva jsem to dořekl, vydaly se sestřičky téměř úprkem k místům, která jsem jim ukázal. V té chvíli nic nedaly ani na stříbrný oltář, který byl před nimi. K sestřičkám se přidali i ostatní. Průvodce osaměl, ale po krátkém zaváhání se nakonec vydal stejným směrem. Za chvíli byla u těch dvou záchodů pěkná fronta a tichá radost se zas navrátila do naší výpravy. Sestra představená mi potom řekla: „Jediný vy jste byl plný darů Ducha svatého.“ A důvodem k této ojedinělé chvále, na niž nemohu nikdy zapomenout, bylo to, že

jsem těm sestřičkám ukázal, kde jsou toalety. Uvědomil jsem si, že při vši své zbožnosti jsme všichni jenom lidmi a že člověk musí stále pamatovat i na lidské potřeby. I to patří k našemu životu z víry. Nemůžeme mluvit jen o věcech vznešených. Když Pán Ježíš vzkřísil dceru Jairovu, hned dodal: „Dejte jí najíst.“ Pamatoval na to, že jde o člověk a jeho potřeby. Od té doby jsem při našich zájezdech nehledal jen chrámy a zámky, ale při vši té kráse jsem myslel také na to, že si lidé potřebují odskočit, odpočinout, že se potřebují najíst a napít. Proto se mnou věřící, myslím, jezdili rádi, neboť věděli, že nebudou strádat. Stále se totiž domnívám, že i toto patří k plnosti Ducha.

(P. František Lukáš)
V. U.

* * *

VELIKONOCE

O Velikonocích se cosi událo nejen s Ježíšem, ale i s námi. Protože vystoupil k Otci a žije uprostřed nás, je naším „spoluhračem“, máme mezi sebou toho, o něhož jediného nám opravdu může jít. Jistě, vrátil se k Otci, aby nám u něho připravil příbytek. My v něm ještě nebydlíme, dovršení dějin ještě nenastalo. Avšak – tak smíme pozměnit výrok z listu Kolosanům – Kristus, naděje naší slávy, je v našem středu. V něm začala budoucnost, aniž by přestala být budoucností. Ale to, co spojuje naši přítomnost s naší budoucností, není něco, nýbrž někdo – Kristus.

(Klaus Hemmerle)
V. U.

* * *

P. FRANTIŠEK MÜLLER: MÍSTNÍ A POMÍSTNÍ JMÉNA V DĚJINÁCH A POVĚSTECH (POKRAČOVÁNÍ)

Cigáni v Horní Lhotě

V Horní Lhotě měl cigánskou bídu u kříža u silnice k Zádveřicom Jan Murka. Byl to zvláštní cigán. Nekradl, neopíjal sa, nebil sa, chodil pěkně oblečený a dědáčkovi Majzlíkovi říkával:

„Dědáčku, já nésu jak iní cigáni! Šak ňa vidíte. S Lojzkú na seba držíme. Nekradu. Áj bídu mám inší, než ti druzí!“

Dědáček Majzlíkúj mu povolili naproti v jeho sušárně v „sínce“ pověsit si na hřebíky lepší šaty, aby mu v bídě nenatáhly kúřovým smradem. Když udeřily velké mrazy, mohl si Jan v sušárně aj zatopit a spávat u kamen.

Jednúc sme šli kolem Murkověj budy a vidíme Lojzku, jak má sukně vysoko vyhrnuté, sedí na velkém kameni u ohniště a roztahuje těsto na „šklbance“ na holém stehně. Dědala to po cigánsku na špinavěj koži a jídlo bylo dobré, aj dyž si nohy neumývala.

Cigáni v Dolní Lhotě

Cigáni v Dolní Lhotě měli tři budy „Na trávníkoch“ pod dědinú směrem k Luhačovicom. Bývali v nich Jan Vlčnovský z Vlčnova, Ignác Herák a cigáni z Nevšověj. Všeci měli děcka, tak tam bývalo moc křiku a dědina z toho měla oštaru.

Dyž mělo byt sčítání lidu, lifrovali jich pryč od dědiny, aby nebyli do dědiny započítaní, lebo by přišli obci na obtíž a obec by za ně mosela platit všecky vynálohy.

Jednúc, když nechtěli odejít, šli v noci všeci chlapi z dědiny s puténkama vody na Trávníky a vodu vyléli ňa cigánské budy. Tak ich vyplavili a cigáni sa odstěhovali na Klenkov k Čadovém mlýnu na pozlovskou stranu. Potém si

postavili budy v susectví Trávníků v Hamalčíkovém lázu u Dolní Lhoty. Ludé říkali tomu místu „Láz cigánský“.

Kúpili si tam kúšček pola a odkudsi vytáhli vyřazený železniční vagón a bývali v něm. Jejich mladá cigánečka chodila do Luhačovic do měšťanky. Jednúc sa jí učitel ptál: „Emo, cos měla dnes k snídani?“

„Ema odpověděla: „Všeci jedno vajco!“

Děcka áj s učitelem sa mohli smíchem popukat.

Dyž stavjal Baťa silnicu ze Zlína do Luhačovic přes Ludkovice, chodil tam do práce áj Jan Vlčnovský z Dolnohotských Trávníků. Pomáhal elektrikářom stavjat sípy. Ti postavili Jana k sípu, aby ho držál rovno. Jan sa díval chvílu k vrchu sípa, lesti sa nenakláňá. A v tém vidí, že síp sa nahýbá a už letí! Co měl síly Jan zařvál: „Všeci pryč! Síp letí!“ Síp pustíl a leťál také pryč. Málem by ho byl síp připleštil!“ Búchl zrovna vedle něho! Elektrikáři si potom všimli, že to větr hnál rychlo mračna a cigán myslél, že síp letí...

Cigáni v Sehradících

Také v Sehradících bývali cigáni. Budy měli na „Čemákových drahoch“, potom v „Končinách“ za Hubáčky, potom v „Mlčkovém žlábku“ a nakonec si zlepili budy v „Přisedniskoch“ za Sehradícama ke Slopnému u Latinákového mlýna.

Stará cigánka Marijána byla slepá. Vodila ju po ptání po okolních dědinách mladá cigánka Milka. Dyž vyptaly trochu múky, vařily pery. Slepá Marijána roztahovala těsto na holém stehně. Utrhla kúšček těsta a Milka do těsta chlápla trochu kotlovic, Marijána zlepila a hodila do hrnca. Věřte nebo né, trefila tám pokažděj! A cigán naběračkú házal peru za peru do kastróla.

Sehradská chasa nedala cigánom pokoj. Jednúc v noci udělali železným sochoem v břehu potoka dúru a voda tékla do cigánské budy.

Starý cigán Zelina vystrčil z budy hlavu, podívál sa k nebi plném hvězdiček a zakřičál: „V oku jak jasno a vody plná buda!“

* * *

NA ÚŘADĚ...

Není tomu tak dávno, kdy naše zákonodárné orgány schválily zvláštní zákonnou normu umožňující tzv. registrované partnerství osob stejného pohlaví. Každý z nás má určité na tento zákon svůj jasný názor, který se slučuje s přirozenou daností člověka. Přesto se podívejme na to, jak by to mohlo někdy vypadat na obecním úřadě. Možná, že nás právě to ve světle onoho zákona čeká

„Další prosím.“

„Dobré ráno, rádi bychom se vzali.“

„Vaše jména prosím.“

„Petr a Pavel Novákovi.“

„Vy jste příbuzní? Vidím, že jste si podobní.“

„Ano, my jsme bratři.“

„Bratři? Tak to se nemůžete vzít.“

„Pročpak? Vy neoddáváte páry stejného pohlaví?“

„Ale oddáváme, tisíce, ale ne sourozence, to by byl incest.“

„Incest? My nejsme homosexuálové!“

„Ne? Tak proč se chcete brát?“

„Samozřejmě pro finanční výhody. A máme se rádi. A žádné jiné vyhlídky kromě toho nemáme.“

„Ale my oddáváme jen homosexuály a lesbičky, kterým byla odepřena práva zaručená ostatním občanům. Když nejste homosexuálové, můžete si vzít ženu.“

„Ale počkejte, to přece mohou homosexuálové také. To, že nejsem homosexuál ještě neznamená, že si chci vzít nějakou ženskou. Já se chci oženit tady s Pavlem.“

„A já zase s Petrem.“
„Tak vy nás budete diskriminovat jenom proto, že nejsme homosexuálové?“
„Dobře, dobře, nechme toho. Tady máte ty papíry. Další!“
„Ahoj, chceme se brát!“
„Jména?“
„Jan Hrubý, Jana Čížková, Robert Zelenka a Julie Hrušková.“
„Kdo si bere koho?“
„My všichni se chceme navzájem oženit a provdat.“
„Ale vždyť jste čtyři!“
„Správně. Čtyři normální bisexuálové a máme se navzájem rádi. Já miluji Janu a Roberta, Julie miluje Roberta a Jana a Robert zase miluje Julii a mne. Takže se chceme všichni vzít. Zdůraznit své sexuální preference v manželském svazku je ta jediná správná cesta.“
„Ale my oddáváme jen homosexuální a lesbické páry.“
„Takže vy diskriminujete bisexuály?“
„Ne, ne, to jen, že tradiční představa manželského svazku se týká párů.“
„Ale, a odkdy se zastáváte tradic?“
„Ne, to ne, chtěl jsem jen říci, že někde prostě musí být stanoven nějaký limit.“
„A to říká kdo? Neexistuje žádné logické zdůvodnění limitovat sňatek jen pro dvojice. Větší skupiny jsou mnohem lepší. Kromě toho, chceme svá práva. Starosta města prohlásil, že ústava zaručuje rovná práva všem. Naval ten oddávací list.“
„Tak dobře. Další prosím.“
„Dobrý den. Chci se oženit.“
„Jména?“
„David Procházka.“
„A jméno partnera?“
„Žádné není. Já si chci vzít sám sebe.“
„Sám sebe? Co tím sakra myslíte?“
„To je tak. Můj psychiatr tvrdí, že mám rozpolcenou osobnost. Takže já bych ty dvě poloviny chtěl spojit sňatkem. Abych mohl podávat daňové přiznání jako rodina.“
„V pořádku. Tady máte ten papír.“
„Další! Ta paní s tím kokršpanělem, prosím.....“

(převzato z internetu)

* * *

KATOLICKÁ CÍRKEV PO ŠVÉDSKU (českýma očima)

Když jsem před čtyřmi měsíci odjížděla do Švédska, věděla jsem, že jsou tady katolíci v menšině. To mě ale samozřejmě neodradilo od toho, abych se zapojila do katolické farnosti v Uppsale, kde studuji. Docela dobře jsem se zařadila mezi (převážně studenty z cizích zemí) navštěvující nedělní anglické večerní mše svaté.

Moje první zkušenost se zdejším společenstvím mládeže nebyla moc radostná – cítila jsem se ztracená uprostřed cizích lidí. Ale po dvou vynechaných setkáních jsem se vrátila zpátky, protože jsem pochopila, že pokud se takto nezapojím, nikdy nezapadnu do zdejší farnosti. A odvaha se mi vyplatila. Velmi brzy jsem to byla já, kdo zval mladé katolíky na sobotní večer zahrát si hru k sobě na koleji – byla to vlastně záminka jak lépe poznat jeden druhého (kdybych je pozvala na čaj, kdoví jestli by přišli...)

Co mně na tomto společenství mrzelo bylo, že se tam kromě modlitby před jídlem vůbec nemodlilo; nedalo mi to a zkoušela jsem to diskutovat s našim studentským kaplanem. Už to vypadalo, že se na tom aspoň něco málo změní, ale na poslední chvíli na to nedošlo. Při svém menšinovém postavení si tady

prostě katolická církev prý nemůže (a hlavně nechce!) moc vyskakovat. Jejich filozofie spočívá v tom, že se radši mírnějším přístupem snaží získat co nejvíc „zájemců“ a ti se pak můžou třeba víc zapojit později; při moc „zbožném“ pojetí by prý mohli odradit ne úplně nadšeně... Dobře.

Ale přece jen se mi podařilo něco malinko posunout směrem, který se mi zdál vhodný: na víkendových setkáních společenství (jednou za měsíc) se začalo trochu víc modlit. Vždyť i tam se modlilo jen před jídlem, a to přece musel každý čekat, že se tam bude modlit víc.

Ale zase, abych nebyla nespravedlivá, něco se mi tady líbí víc než v Čechách: po mši svaté se lidé nerozprchnou hned domů (jak to vídáme v ČR), ale sejdou se na „fice“. Už jsem to zažila v Anglii, takže mně to nepřekvapilo. Lidé se sejdou nad čajem/kávou a nějakou buchtou a popovídají si, což také spoluvytváří společenství a lidé se tak mohou trochu víc poznat mezi sebou.

Co říci závěrem? Snad jen to, že člověk se může všude poučit a nechat inspirovat, ale také – i když jen coby „nenápadný Čech“ - měnit zaběhnutý chod věcí jinde...

A ještě ryze osobní poznámka: není od věci čas od času se vzdát všech svých jistot a přesvědčit se, že Pán Bůh se o vás postará úplně výborně rukama cizích lidí v neznámé zemi daleko od domova.

Jana Schovajsová

* * *

POŘAD BOHOSLUŽEB V ČERVNU 2006

1. června : Čtvrtek Sv. Justina, mučedníka	16.00	Na poděkování Pánu Bohu..
2. června : Pátek První pátek v červnu	17.45	Za Aloise Idese, vnuka, rodiče Vaněčkovy, Žáčkovy, syna Rudolfa a pomoc Boží pro živou rodinu
3. června : Sobota Sv. Karla Lwangy a druhů, mučedníků	17.45	Za členy živého růžence
4. června : Neděle Slavnost SESLÁNÍ DUCHA SVATÉHO	6.55 9.30	Za + Luboška Barcucha, duše v očištění, dar zdraví a Boží ochranu pro celou rodinu Za Františka a Ludmilu Malotovy, jejich rodiče a duše v očištění
8. června : Čtvrtek Ferie	16.00	Za + Emilií Žáčkovu, dva manžele, jejich + rodiče, sourozence a dceru Helenu
10. června : Sobota Sobotní památka P. M.		DĚKANÁTNÍ POUŤ ZA OBNOVU RODIN A NOVÁ KNĚŽSKÁ POVOLÁNÍ V OLOMOUCI
11. června : Neděle Slavnost NEJSVĚTĚJŠÍ TROJICE	6.55 9.30	Za + rodiče Bližňákovy, Idesovy, tři syny, duše v očištění a Boží ochranu pro živé rodiny Za Františka Petráše, jeho rodiče, rodiče Jedlovcovy, dceru Marii, duše v očištění a Boží ochranu pro celou rodinu
15. června : Čtvrtek Slavnost TĚLA A KRVE PÁNĚ	7.00 16.00	Za + Ludmilu Kozubíkovu, manžela a dvoje + rodiče Za + Annu Machalovu (výročí úmrtí), dvoje rodiče, živou a + rodinu
17. června : Sobota Sobotní památka P. M.	17.45	Za + Aloise Šenovského, rodiče z obou stran, duše v očištění a ochranu Boží pro celou živou rodinu
18. června : Neděle 11. neděle v mezidobí	6.55 9.30	Za + Josefa Petráše, rodiče, duše v očištění a Boží ochranu pro celou živou rodinu Za farníky (sv. křest)

22. června : Čtvrtek Sv. Jana Fishera a Tomáše Mora	16.00	Za Jana Bětíka, celou živou a + rodinu
24. června : Sobota Slavnost NAROZENÍ SVATÉHO JANA KŘTITELE	17.45	Za Oldřicha Kuželu, bratra, rodiče a celou živou rodinu
25. června : Neděle 12. neděle v mezidobí	6.55 9.30	Za + Marii Vlčkovu, dvoje rodiče a Boží pomoc pro celou živou rodinu Za školní mládež (<i>konec školního roku</i>)
29. června : Čtvrtek Slavnost SV. PETRA A PAVLA	7.00 16.00	Na poděkování za dožitých 70 let života, dvoje rodiče, bratra, duše v očistci a celou živou rodinu Za dvoje + rodiče, Boží ochranu pro živou rodinu a duše v očistci

Naše farní rodina. (<http://www.rkf-hornilhota.cz/>).

Měsíčník farnosti. Vydává: Řím. katol. farnost v Horní Lhotě pro potřebu svých farníků v nákladu 150 kusů. Adresa redakce: Římskokatolická farnost 763 25 Újezd u Val. Klobouk č. 5, tel.: 577350293; 603154041; fax 577310599; e-mail: rkf.hornilhota@volny.cz.

Členové redakční rady: Mgr. Eva Řeháková, Mgr. Jiřina Šenovská, Ing. Miriam Šenovská, Miroslav Malota a Mgr. Václav Ulrich. Uzávěrka vždy 20. dne předcházejícího měsíce. Příspěvky v sakristii. Pro farníky zdarma.